

Aika

Ripustimme olohuoneen seinälle vanhan seinäkellon. Se toimii ilman paristoja ja vaatii säännöllistä vetämistä. Kellosepän huoltoakin se kaipaisi.

Kello on ollut kodissamme olohuoneen seinällä useasti aikaisemminkin, kulkenut muutoissamme mukana. Luulen, että mikäli se voisi kertoa tarinaansa, sillä olisi mielenkiintoista kerrottavaa jo usean vuosikymmenen ajalta, koska se on aikoinaan naksuttanut Suomenlinnan upseerikerhon seinällä. Meidän kotiimme se päätyi huutokaupasta ja oli seinällämme aina siihen asti, kunnes herkkäuninen perheenjäsen ärsyyntyi sen lyöntiäänistä. Kello siirtyi varastoon odottamaan uutta aikaa.

Aika on nyt toinen. Naksuttava kello seinällä tuo omanlaista kodikkuutta, mutta ajoittain myös haikeutta tässä kodissa, josta lapset ovat jo aikoja sitten lähteneet maailmalle.

Kello on suorastaan oma persoonansa, jonka kanssa pitää opetella elämään. Vedettynä kello välillä tuntuu edistävän, vetämättömänä se alkaa jättää. Ja kun veto loppuu, hiljaisuuteen havahtuu.

Elämän ajan toivoisi välillä olevan kuin seinäkello, jota voi itse hallita. Ilon hetkinä tekisi mieli pysäyttää punnuksen liike ja näin seisauttaa viisareiden eteneminen. Huolten täyttäminä päivinä ja epä tietoisuuden keskellä haluaisi taas nopeuttaa viisareita ja lyöntiäänä.

Aika kuluu - nykyään kuin lentämällä. Minne kesä katosi, kun käännän kalenterista esiin syyskuuta? Kohta syksy tuntuu säätilassa ja kuuluu muuttolintujen äänissä. Ilta illalta on pimeämpää. Mitä vanhemmaksi tulee, sitä nopeammin aika tuntuu kuluvan. Pysynkö mukana ajan kulussa?

Kun ajatukset tuntuvat tuovan levottomuutta, saan rauhoittua Raamatun lupauksella: Aika on Jumalan kädessä ja minä Jumala kämmenellä.

”Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kantavat ikuiset käsivarret.” (5. Moos. 33:27)

Maria Ollila, kappalainen